

อิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียน

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เตือนจิตร กุตตากย์

เสรี ชัดแชน และ สมหมาย แจ่มกระจั่ง

มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความรุนแรงในชุมชนและปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยสร้างกรอบแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1977, 1986) และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง โมเดลที่เสนอประกอบด้วยตัวแปรแฟง 4 ตัว ได้แก่ ความรุนแรงในชุมชน พฤติกรรมก้าวร้าว อาการซึมเศร้า และ ความล้มเหลวทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี และ ฉะเชิงเทรา จำนวน 337 คน เลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบหอยท้อ เครื่องมือวิจัยได้แก่ แบบสอบถามลักษณะของนักเรียน แบบสอบถามการพบรเห็น เหตุการณ์ความรุนแรงในชุมชน มาตรวัดพฤติกรรมก้าวร้าว และ มาตรวัดภาวะซึมเศร้าในนักเรียน การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานด้วยโปรแกรม SPSS และวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุด้วยโปรแกรม LISREL

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ปรับแก้แล้วสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 11.27 ท่องศาสอิสระเท่ากับ 25 ความน่าจะเป็นเท่ากับ .99 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.99 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเบรียบเที่ยบ (CFI) เท่ากับ 1.00 และ ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ 0.00 ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของความล้มเหลวทางการเรียนได้ร้อยละ 10 แสดงว่าการพบรเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในชุมชนมีอิทธิพลต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านพฤติกรรมก้าวร้าวและการซึมเศร้าของนักเรียน

ส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีวิจัยการศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2550 อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รศ.ดร. เสรี ชัดแชน และ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รศ.ดร. สมหมาย แจ่มกระจั่ง

The Effect of Exposure to Community Violence on the Academic Failure of Grade 9 Students

Tuanchit Kritalux

Seree Chadcham and Sommai Jamkrajang

Burapha University, Thailand

ABSTRACT

The purpose of this research was to develop and validate a causal relationship model of community violence and personal factors thought to be related to the academic failure of Grade 9 students, based on the Social Learning Theory of Bandura (1977, 1986) and related literature. The proposed model consisted of four latent variables: community violence, aggressive behavior, depression, and academic failure. The sample, derived by mean of multi-stage random sampling, consisted of 337 Grade 9 students in schools under the educational service area office of Chon Buri and Chachoengsao during the academic year 2006. The research instruments included a student characteristic questionnaire, community violence exposure questionnaire, an aggressive behavior scale, and a student depression scale. Data were analyzed by descriptive statistical analysis through SPSS, and causal relationships investigated with LISREL.

Results indicated that the adjusted model was consistent with empirical data. Goodness of fit indicators included a chi-square value of 11.27 with 25 degrees of freedom, $p = .99$, Goodness of fit index 0.99; Comparative fit index 1.00; Root mean square error of approximation 0.00. The variables in the model accounted for 10 percent of academic failure. Exposure to community violence had a statistically significant indirect impact on academic failure by affecting through aggressive behavior and depression.

Based on a master's thesis in Educational Research Technology, Burapha University, under the supervision of Assoc. Prof. Seree Chadcham, Ph.D., and Assoc. Prof. Sommai Jamkrajang, Ph.D.

ความนำ

ขณะที่มีข่าวชื่นชมเด็กไทยที่ไปแข่งขันโอลิมปิกวิชาการ และได้รับเหรียญรางวัลกับน้ำดีจากนานาประเทศ ไทยทุกปี แต่อีกด้านหนึ่งกลับพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กไทยส่วนใหญ่ต่ำ จากราชการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (National Test: NT) ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในช่วงปี พ.ศ.2543-2545 ปรากฏว่า คะแนนโดยรวมทั้งสามระดับชั้นต่ำกว่าร้อยละ 50 (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2545) สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (NT) ในปี พ.ศ.2546 ปรากฏว่า นักเรียนทั้งสามระดับชั้นมีคะแนนโดยรวมเฉลี่ยเพียงร้อยละ 35-40 และการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (General Achievement Test: GAT) ใน 8 กลุ่มสาระวิชา ปรากฏว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 40 ทุกวิชา และที่สำคัญนักเรียนทั้งสามระดับชั้นร้อยละ 80-90 มีทักษะการคิดวิเคราะห์ในระดับต่ำมาก ถึงขั้นต้องปรับปรุง (วีรนุช ปิณฑลพิช, 2547: 13)

นอกจากคะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (NT) ที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่ต่ำลงแล้ว ผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ปี พ.ศ.2546 ปรากฏในลักษณะใกล้เคียงกัน กล่าวคือ เด็กที่สมัครสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่าร้อยละ 90 ได้คะแนนไม่ถึงครึ่งคะแนนทุกวิชา นอกจากนี้ รายงานการประเมินผลการปฏิรูปการเรียนรู้เชิงลึกในโรงเรียน 80 แห่ง ปี พ.ศ.2546 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ โดยนักเรียนกว่าร้อยละ 90 มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข ซึ่งสอดคล้องกับผลการจัดอันดับของสถาบันไอเอ็มดี (International Institute for Management Development: IMD) ที่จัดอันดับความสามารถด้านการศึกษาของไทยปี พ.ศ.2546 ให้อยู่อันดับที่ 50 รั้งท้าย ซึ่งตกลงจากอันดับ 48 ที่เคยอยู่เดิม (วีรนุช ปิณฑลพิช, 2547: 13) สอดคล้องกับผลการวิจัยระยะยาวในเด็กไทยของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุขที่พบว่า ปัญหาใหญ่สำหรับสังคมไทยในปัจจุบันนี้คือ ปัญหาพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กไทยที่ลดต่ำลง โดยมีไอคิวเฉลี่ยเหลือเพียง 87 จุด ซึ่งต่ำกว่าระดับไอคิวมาตรฐาน มีเด็กเพียงแค่ร้อยละ 5 เท่านั้นที่มีไอคิวในระดับสูงและสูงกว่าปกติ (สยามทักษิณ, 2547; สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2545) จึงปฏิเสธไม่ได้ว่า ผลลัพธ์ที่ปรากฏข้างต้นสามารถเป็นดัชนีชี้วัดความตကต่ำของคุณภาพการศึกษาโดยรวมของประเทศไทยได้ ซึ่งหมายความว่าปัญหาเชิงโครงสร้างการบริหารจัดการศึกษาที่มักหมุนมาเป็นระยะเวลานาน ตลอดจนนโยบายการศึกษาที่เปลี่ยนบ่อยครั้ง ปัญหาทางครอบครัวของนักเรียนที่หลากหลาย และปัญหาสังคมอันๆ ล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้คุณภาพการศึกษาตกต่ำลงได้ นอกจากนี้ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันก็ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กได้เช่นกัน (วีรนุช ปิณฑลพิช, 2547: 12)

ความรุนแรงเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทุกวันในสังคมไทยปัจจุบัน และยังนับวันจะยิ่ง猖獗ยิ่งต่อความเป็นอยู่ของประชาชนมากขึ้นทุกที่ ความรุนแรงที่สังเกตเห็นได้ชัดเจน คือ ปัญหาอาชญากรรมที่จำนำวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากสัดส่วนคิดเป็น 49.47 ในปี

พ.ศ.2540 เป็น 60.98 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ.2545 และสัดส่วนลดีประทุยร้ายต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจาก 93.60 ในปี พ.ศ.2540 เป็น 110.59 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ.2545 และอัตราการถูกฆ่าตายเพิ่มขึ้นจาก 5.6 ในปี พ.ศ.2540 เป็น 7.7 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ.2546 (อุมากรณ์ ภัทรวณิชย์, 2549: 7) โดยการก่ออาชญากรรมมีรูปแบบที่ซับซ้อน และมีแนวโน้มที่จะทวีจำนวนและทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกวัน (นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ, 2546: 1) ดังเห็นได้จากข้อมูลข่าวสารที่นำเสนอผ่านสื่อมวลชนให้ได้รับรู้ทุกวัน ข่าวของการทำร้าย การเบนฆ่าด้วยวิธีการโหดเหี้ยมและพิสดารทั้งหลายทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าหันศพ หรือการตัดอวัยวะของศพ หรือการทำร้ายร่างกายระหว่างคนในครอบครัวที่สามารถ “มองเห็น” ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับร่างกาย ชีวิต และทรัพย์สิน ได้อย่างชัดเจน จัดเป็นความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) เป็นความเสียหายที่มองเห็นเป็นรูปธรรมได้อย่างชัดเจน ทำให้ความรุนแรงจัดเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไข แต่การกระทำความรุนแรงไม่อาจจะพิจารณาเพียงแค่ผลของความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมเท่านั้น เพราะความรุนแรงเป็นปรากฏการณ์ที่สับซับซ้อน จึงมีความรุนแรงอีกจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน เพราะไม่มีผลกระทบของความเสียหายให้สังเกตและวัดได้ ทำให้ปรากฏการณ์เหล่านี้ถูกมองข้ามไป แต่ปรากฏการณ์ที่มองเห็นได้ไม่ชัดเจนนี้สามารถสนับสนุนหรือโน้มนำให้เกิดการทำร้ายทางกาย ทางใจ การทำลายล้างระหว่างกลุ่มคน ก่อให้เกิดความเสียหายต่อร่างกาย ชีวิตและทรัพย์สินได้เช่นกัน (ชลิตากรณ์ สั่งสัมพันธ์, 2545: 130-144)

การรับรู้เรื่องราวของความรุนแรงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ ส่งผลต่อเจตคติ อารมณ์ และก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งด้านดีและไม่ดี (กันยา สุวรรณแสง, 2540: 157-158) ครอบครัว ที่เกิดความรุนแรงเป็นประจำการเห็นแม่ถูกทำร้าย หรือแม่กระทำหัวใจการที่ตัวเองอาจถูกฟองทำร้าย เด็กจะเดินตามท่าทางความหวาดกลัว โดยเด็กที่ถูกทำร้ายโดยตรงหรือพบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรง จะส่งผลต่อพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ และทัศนคติของเด็กที่มีต่อสังคม ซึ่งจะส่งผลกระทบโดยตรงต่อพัฒนาการของเด็กทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม (ชื่นฤทธิ์ กาญจนะจิตร, กฤตยา อาชวนิจกุล และ วานา อิ่มเอม, 2542: 1-2) โดยผลที่ตามมา มีส่องประการ คือ ประการแรก เมื่อเด็กเห็นตัวแบบที่ก้าวร้าว ก็จะเก็บจำหรือจำไว้ในสมอง แล้วแสดงออกในเวลาต่อมาหรือไม่แสดงออกก็ได้ เด็กมักมีความทุกข์ มีแนวโน้มโทรมลง ซึ่งเครว่าได้ง่าย ไม่เห็นคุณค่าของตนเอง ขาดความมั่นใจ ขาดสามาธิ ความสามารถในการเรียนรู้ ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้ยาก ชอบอยู่คนเดียว ไม่มีเพื่อน อาจตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง ได้ในอนาคต และมีแนวโน้มฆ่าตัวตาย ประการที่สอง เด็กมักเป็นคนใจร้อน วุ่น หงุดหงิดง่าย ก้าวร้าว ชอบใช้ความรุนแรง ชอบบ่นบ่น มักมีเรื่องซกต่อหูหรือทะเลวิวาทเป็นประจำ ทำรุณ ให้ร้าย ชอบโทยผู้อื่น กล้ายเป็นเด็กเกร ขาดสามาธิ ความสามารถในการเรียนรู้ ต่ำ และมักมีบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ซึ่งผลกระทบถึงพฤติกรรมของเด็กในระยะยาว กล่าวคือ เด็กเหล่านี้จะมีความโน้มเอียงที่จะกระทำความรุนแรงอย่างเดียวกัน หรือคล้าย ๆ กับประสบการณ์ในอดีตที่เคย พบรหินหรือเคยถูกทำร้าย กระทำกับผู้ที่อ่อนวัยกว่า และเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็มักจะใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา ทำให้ความรุนแรง ถูกถ่ายทอด

สู่รุนต่อรุน (รัตโนทัย พลับรู้การ, 2539: 206; สุขภาพจิต, 2545; สำนัก สูจิตา, 2542 ก: 23-24) และสอดคล้องกับแนวคิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสิ่งแวดล้อมในสังคมของแบรนดูรา (Bandura, 1986) ที่เชื่อว่า บุคคลพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน

ความสามารถทางสติปัญญาของบุคคลก่อรูปขึ้นมาจากการที่ประกอบสองส่วน คือ พันธุกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ติดตัวบุคคลมาแต่กำเนิดและสิ่งแวดล้อมซึ่งทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้และเกิดประสบการณ์ ความสามารถทางสติปัญญาของบุคคลจะพัฒนาตามอัตราและเพิ่มมากขึ้นตามอายุ โดยความสามารถทางสติปัญญาที่เป็นผลมาจากการสิ่งแวดล้อม จะยังคงพัฒนาต่อไปเรื่อยๆ ตามประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับ ดังนั้น สิ่งแวดล้อมและประสบการณ์รอบตัวเด็กจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเรียนรู้และเจ้าปัญญา ซึ่งจะส่งผลต่อไปยังระดับผลลัพธ์ทางการเรียนของเด็ก เพราะสิ่งแวดล้อมหรือการอบรมเลี้ยงดูที่มีความรัก มีความอบอุ่น มีความผูกพัน จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของเด็ก และในทางตรงกันข้าม สิ่งแวดล้อมหรือการอบรมเลี้ยงดูที่ทำให้เด็ก เกิดความเครียด เกิดความวิตกกังวล หรือถูกทำร้ายจะยังบั้นการเจริญเติบโตและบั้นการพัฒนาการทางสมอง ทำให้เด็กไม่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ (ศันสนีย์ พัตรคุปต์, 2545: 6) และอาจกล่าวได้ว่าความรุนแรง คือ การสักดักนักศึกษาของมนุษย์ (Mason, 2002: 118) หรือการสักดักนักศึกษาทางการศึกษา (ชัยวัฒน์ สถาปิตานนท์, 2539: 9) สถาบันสังคมไทยที่ปรากฏความรุนแรงให้เห็นอยู่เนื่องๆ จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาคุณภาพการศึกษาที่ประเทศไทยกำลังประสบอยู่

ดังนั้น สถาบันสังคมปัจจุบันที่ตึงเครียด อันเนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจและปัญหาอื่นๆ อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้คนในสังคมเกิดความวิตกกังวล เกิดความเครียด หุ่นหิ่งง่าย อารมณ์เสีย ขาดความอดทน หลายคนจึงแสดงความก้าวหน้าอกรมาง่ายๆ น้อยๆ และรุนแรงมากขึ้น และสังคมที่ปรากฏเหตุการณ์ความรุนแรงให้เห็นอยู่เนื่องๆ ก็จะส่งผลต่อมายังผู้พันธุ์เห็น โดยเฉพาะเด็กที่พันธุ์การณ์ความรุนแรงบ่อยๆ จะมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก และส่งผลกระทบไปยังผลลัพธ์ทางการเรียนของเด็ก ให้ออกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของชาลส์และกอร์แมน (Schwartz & Gorman, 2003) ที่ศึกษาการใช้ความรุนแรงในชุมชนและความล้มเหลวทางการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-5 จำนวน 237 คน ในนครลอสแองเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งสถาบันชุมชนโดยทั่วไปในเขตพื้นที่ที่ศึกษามีอัตราการก่ออาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง แต่ในพื้นที่ใกล้เคียงมีอัตราการก่ออาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นตลอดเวลา ผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มนี้ต้องบ่ำส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้น้อย และรายได้ต่อครอบครัวไม่เพียงพอ กับการดำรงชีวิต ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่พันธุ์เห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในชุมชนมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความล้มเหลวทางการเรียน และมีความสัมพันธ์ทางอ้อมผ่านพฤติกรรมก้าวหน้า และอาการซึมเศร้า

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นและการศึกษาเอกสารในอดีตเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษาในประเทศไทย ยังไม่พบว่ามีรายงานการศึกษาความสัมพันธ์ของการพนันกับความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาอิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่ปรากฏในรูปแบบต่างๆ ว่าสัมพันธ์กับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหรือไม่อ่านไร โดยการพัฒนาโน้มเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุอิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาทำให้ทราบสิ่งที่เป็นสาเหตุของความล้มเหลวทางการเรียน ซึ่งจะสามารถใช้เป็นแนวทางในการให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาด้านพฤติกรรม ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลถึงคุณภาพการศึกษาของประเทศไทยโดยรวม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโน้มเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุอิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโน้มเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุอิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับข้อมูลเชิงประจักษ์ ครอบแนวคิดการวิจัย

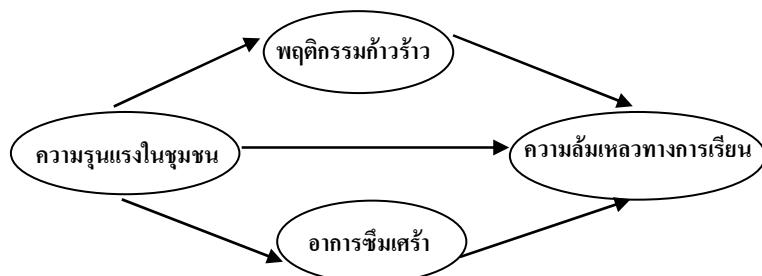
ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของแบนคูรา (1977, 1986) อธิบายว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้เป็นส่วนใหญ่ เด็กจะเรียนรู้พฤติกรรมเกี่ยวกับความรุนแรงได้สองลักษณะ คือ การเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงในลักษณะเป็นผู้直接กระทำการรุนแรง และการเรียนรู้จากการเลียนแบบ ซึ่งก็คือการเรียนรู้จากประสบการณ์อ้อมในลักษณะเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ความรุนแรง การพบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ในสังคมและล้อม มีผลต่อการรับรู้และส่งผลถึงพฤติกรรมของบุคคล เด็กที่เติบโตในครอบครัวหรือในชุมชนที่มีความขัดแย้งและใช้ความรุนแรง จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการด้านอารมณ์ ด้านพฤติกรรม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเบอร์โควิทซ์ (Berkowitz, 1983) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวเกิดจากภาวะของอารมณ์ที่มีปฏิกริยาต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจเกิดจากความคับข้องใจ แรงกระตุ้นจากสภาพแวดล้อมและนิสัยเดิม สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับความซึมเศร้าของเบ็ค (Beck, 1972) ที่กล่าวว่า ความซึมเศร้ามีความสัมพันธ์กับปัจจัยสองประการ คือ เมื่อบุคคลได้รับประสบการณ์ภาวะวิกฤต และเมื่อบุคคลเกิดความคิดแเปล่ง (Negative Thinking) เกี่ยวกับตนเอง ลิ่งแวดล้อม และอนาคต และจากการวิจัยของชาวาซ์ และกอร์เมน (2003) ที่ศึกษาการใช้ความรุนแรงในชุมชนและความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-5 จำนวน 237 คน ในนครลอสแองเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่พบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในชุมชนมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความล้มเหลวทางการเรียนและมีความสัมพันธ์ทางอ้อมผ่านพฤติกรรมก้าวร้าวและการซึมเศร้า ดังนั้น จึงตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. โน้มเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุอิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. ตัวแปรที่คาดว่าจะเป็นสาเหตุของความล้มเหลวทางการเรียน มีดังนี้

2.1 ความรุนแรงในชุมชนมีอิทธิพลทางตรงต่อความล้มเหลวทางการเรียน และมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านพฤติกรรมก้าวร้าว และผ่านอาการซึมเศร้า

2.2 พฤติกรรมก้าวร้าวมีอิทธิพลทางตรงต่อความล้มเหลวทางการเรียน

2.3 อาการซึมเศร้ามีอิทธิพลทางตรงต่อความล้มเหลวทางการเรียน



ภาพที่ 1 โนมเดลสมมติฐานความสัมพันธ์เชิงสาเหตุอิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 8 จังหวัดภาคตะวันออก ได้แก่ จังหวัดชลบุรี จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดนครนายก จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดสระแก้ว จังหวัดจันทบุรี จังหวัดระยอง และจังหวัดตราด มีผลการเรียนเฉลี่ยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ต่ำกว่า 2.00

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาคตะวันออก ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ต่ำกว่า 2.00 จำนวน 408 คน

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง บูมส์มา (Boomsma, 1983 อ้างอิงใน นงลักษณ์ วิรชชัย, 2542: 311) เสนอไว้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิจัยที่ใช้โนมเดลลิสเรลควรเป็น 400 คน ผู้วิจัยจึงใช้กลุ่มตัวอย่าง 408 คน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้จังหวัดเป็นหน่วยในการสุ่ม สุ่มได้จังหวัดชลบุรีและจังหวัดฉะเชิงเทรา สุ่มรายชื่อโรงเรียนจาก

จังหวัดชลบุรีและจังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดละ 12 โรงเรียนเท่า ๆ กัน ได้จำนวน 24 โรงเรียน และใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายสุ่มนักเรียนจาก 24 โรงเรียน ๆ ละ 17 คน ได้นักเรียนจำนวน 408 คน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถาม แบบวัด และแบบเก็บข้อมูลจำนวน 5 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเติมคำในช่องว่าง และแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 6 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามการพบรหินเหตุการณ์ความรุนแรงในชุมชน ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเอง มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 4 ระดับ จำนวน 60 ข้อ โดยวัดการพบรหินเหตุการณ์ความรุนแรงในบริเวณบ้านจำนวน 20 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .87 ในบริเวณโรงเรียนจำนวน 20 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .89 และในชุมชน จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .94

ฉบับที่ 3 มาตรวัดพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นมาตรวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของ世人ี้ เสียงดี ซึ่งวัดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (12 ข้อ) และพฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย (12 ข้อ) มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 24 ข้อ มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .86

ฉบับที่ 4 มาตรวัดภาวะซึมเศร้า เป็นมาตรวัดภาวะซึมเศร้าในเด็กของศาสตราจารย์แพทย์หุยิง อุมาพร ศรีรังคสินบัตติ ซึ่งวัดอาการด้านอารมณ์ (6 ข้อ) ความรู้สึกໄร์ประสิทธิภาพ (4 ข้อ) การมองตนเองในแง่ลบ (5 ข้อ) ความรู้สึกเบื่อหน่ายขาดความสนใจสิ่งรอบด้าน (8 ข้อ) และปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (4 ข้อ) มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 27 ข้อ มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .83

ฉบับที่ 5 แบบเก็บข้อมูลคะแนนผลการเรียนเฉลี่ยสะสมทุกรายวิชา (GPA) มีลักษณะเป็นตารางเก็บข้อมูล ใช้สำหรับเก็บคะแนนผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากนักเรียนด้วยตนเอง ระหว่างวันที่ 25 มกราคม – 20 กุมภาพันธ์ 2550 ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 337 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 82.60

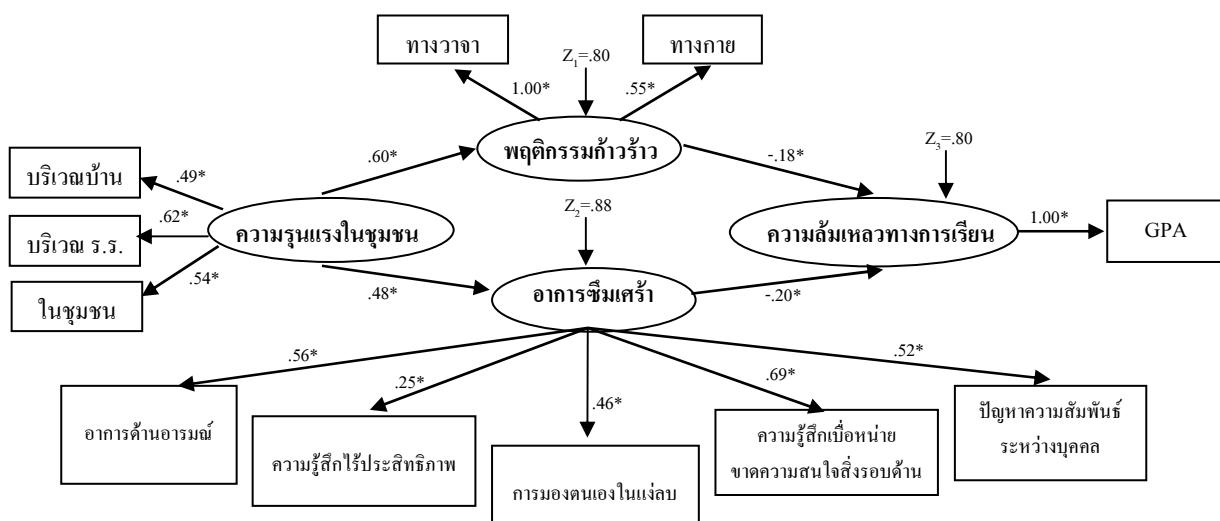
การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเมี้ย ค่าความโดดง และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกต ได้ในโปรแกรม SPSS

2. ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลสมการ โครงสร้างตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรม LISREL

ผลการวิจัย

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุอิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ปรับเป็นโมเดลประยุกต์ ลดค่าล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ค่าสถิติไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 11.27 ท่องทางอิสระ (df) เท่ากับ 25 ความน่าจะเป็นทางสถิติ (p) เท่ากับ .99 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.99 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว ($AGFI$) เท่ากับ 0.98 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเบรย์นเทียน (CFI) เท่ากับ 1.00 ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือในรูปคะแนนมาตรฐาน ($SRMR$) เท่ากับ 0.02 ดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ ($RMSEA$) เท่ากับ 0.00 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานสูงสุด เท่ากับ 1.20 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ (± 2.00) และกราฟคิวพล็อต มีความชันมากกว่าเส้นที่แนบ สำหรับค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรความล้มเหลวทางการเรียนมีค่าเท่ากับ .10 แสดงว่า ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความล้มเหลวทางการเรียนได้ร้อยละ 10 ดังแสดงในภาพที่ 2 และตารางที่ 1



* $p < .05$

$R^2 = .10$

ภาพที่ 2 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุอิทธิพลของความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ปรับเป็นโมเดลประยุกต์

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโน้ตเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ปรับเป็นโน้ตเดลประยัด

ตัวแปรผล	ความล้มเหลวทางการเรียน			อาการซึมเศร้า			พฤติกรรมก้าวร้าว			
	ตัวแปรสาเหตุ	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
ความรุนแรงในชุมชน		-.20*	-.20*	-	.48*	-	.48*	.60*	-	.60*
		(.04)	(.04)	-	(.10)	-	(.10)	(.07)	-	(.07)
พฤติกรรมก้าวร้าว		-.18*	-	-.18*						
		(.05)	-	(.05)						
อาการซึมเศร้า		-.20*	-	-.20*						
		(.07)	-	(.07)						

* $p < .05$

ไค-สแควร์ = 11.27; $p = .99$; $df = 25$; $GFI = 0.99$; $AGFI = 0.98$; $CFI = 1.00$; $SRMR = 0.02$; $RMSEA = 0.00$; Largest Standardized Residual = 1.20; R-SQUARE ของความล้มเหลวทางการเรียนเท่ากับ .10

TE = ผลรวมอิทธิพล IE = อิทธิพลทางอ้อม DE = อิทธิพลทางตรง

ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและส่งผลต่อตัวแปรตามความล้มเหลวทางการเรียน มี 2 ตัวแปรคือ ตัวแปรพฤติกรรมก้าวร้าว และตัวแปรอาการซึมเศร้า โดยตัวแปรพฤติกรรมก้าวร้าวส่งอิทธิพลทางตรงในทิศทางลบขนาดอิทธิพลเท่ากับ .18 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แสดงว่า พฤติกรรมก้าวร้าวมีอิทธิพลต่อความล้มเหลวทางการเรียน และยังมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้นเท่าได ผลการเรียนก็จะต่ำลงเท่านั้น สำหรับตัวแปรอาการซึมเศร้าส่งอิทธิพลทางตรงในทิศทางลบขนาดอิทธิพลเท่ากับ .20 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แสดงว่า อาการซึมเศร้ามีอิทธิพลต่อความล้มเหลวทางการเรียน และยังมีอาการซึมเศร้ามากขึ้นเท่าได ผลการเรียนก็จะต่ำลงเท่านั้น

ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรตามความล้มเหลวทางการเรียนมีเพียงหนึ่งตัวคือ ตัวแปรความรุนแรงในชุมชน ซึ่งส่งอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกผ่านทั้ง ตัวแปรพฤติกรรมก้าวร้าวและตัวแปรอาการซึมเศร้า โดยส่งผลในทิศทางบวกขนาดอิทธิพลเท่ากับ .60 และ .48 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ตามลำดับ แสดงว่า ความรุนแรงในชุมชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวและอาการซึมเศร้า และหากพนหนึ่น

เหตุการณ์ความรุนแรงบ่อยครั้ง หรือพบเห็นเหตุการณ์ที่มีระดับความรุนแรงมาก ๆ เท่าได ก็จะส่งผลให้เกิด พฤติกรรมก้าวร้าว หรืออาการซึมเศร้ามากขึ้นเท่านั้น

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ความล้มเหลวทางการเรียนได้รับอิทธิพลทางตรงจากพฤติกรรมก้าวร้าว และอาการซึมเศร้า ในขณะที่พฤติกรรมก้าวร้าวและการซึมเศร้าได้รับอิทธิพลทางตรงจากความรุนแรงในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของแบรนดูรา (1977) สอดคล้อง กับแนวคิดของเบอร์โควิทซ์ (Berkowitz, 1983) สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับความซึมเศร้าของเบ็ค (Beck, 1972) แต่แตกต่างจากการวิจัยของชาวาสซ์ และกอร์แมน (2003) ดังนั้น จึงอภิปรายผลการวิจัยทั้งที่เป็นไปตาม สมมติฐาน และไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ดังนี้

ผลการวิจัยที่เป็นไปตามสมมติฐานของตัวแปรที่อยู่ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุอิทธิพลของ ความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความรุนแรงในชุมชนมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมก้าวร้าว โดยส่งผลในทิศทางบวก แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่พบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในชุมชนบ่อย ๆ หรือพบเห็นเหตุการณ์ ความรุนแรงที่กระทบกระเทือนจิตใจมากเท่าได จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎี การเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) แบรนดูรา (1977) ที่อธิบายว่า พฤติกรรมทางสังคมในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ได้เป็นสิ่งที่ติดตัวมาโดยธรรมชาติ มนุษย์ต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ด้วยตนเอง พฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิด จากการเรียนรู้เป็นส่วนใหญ่ พฤติกรรมก้าวร้าวที่เข่นเดียวกับพฤติกรรมทางสังคมอื่น ๆ ที่เกิดจากประสบการณ์ ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง จะเป็นการเรียนรู้ในลักษณะที่เป็นผู้สอนเห็นเหตุการณ์ ความรุนแรง และการเรียนรู้จากประสบการณ์อ้อม จะเป็นการเรียนรู้ในลักษณะที่เป็นผู้สอนเห็นเหตุการณ์ ความรุนแรง สรุปได้ว่าเด็ก ๆ จะสังเกตพฤติกรรมของผู้ใหญ่ทั้งที่ก้าวร้าวและไม่ก้าวร้าว โดยพฤติกรรมก้าวร้าว จะเป็นระบบหมุนเวียน คือถ้ามีพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างหนึ่งเกิดขึ้นก็จะมีผลทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างอื่น ต่อไปอีก สอดคล้องกับแนวคิดของเบอร์โควิทซ์ (Berkowitz, 1983) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวเกิดจากภาวะ ของอารมณ์ที่มีปฏิกิริยาต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งอาจเกิดจากความคับข้องใจ แรงกระตุ้นจากสภาพแวดล้อมและนิสัยเดิม โดยเมื่อมีความคับข้องใจจากสิ่งรอบตัวมาก ๆ และสภาพแวดล้อมอื่นๆ ที่จะสามารถเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้ มากขึ้น สอดคล้องกับศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช (2538) ที่กล่าวว่า การเลียนแบบพฤติกรรม การใช้ความรุนแรงเกิดจากการที่เด็กเรียนรู้จากตัวแบบทางพฤติกรรมที่ปรากฏในครอบครัว กลุ่มเพื่อน สังคม และสื่อมวลชน

ดังนั้น เมื่อเด็กเรียนรู้วิธีการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีรุนแรง ย่อมทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว เรียนรู้ และซึมซับการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีรุนแรงด้วยเช่นกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชัยพร ทวีศรี รังสรรค์

วรรณ์ และชัยนันตร์ชร ปทุมานนท์ (2542) ที่พบว่า ลักษณะที่เพิ่มความเสี่ยงต่อการกระทำรุนแรง และกระทำความผิดในวัยรุ่น คือ ลักษณะทางครอบครัว ได้แก่ บิดามารดาแยกกันอยู่ สมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติด ใช้ความรุนแรงในครอบครัว ลักษณะทางพฤติกรรมและสังคมไม่ดี ได้แก่ ใช้สารเสพติด ดื่มสุรา พกพาอาวุธ เคยพบเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงหรือพิคกูหมาย และสอดคล้องกับผลการศึกษาของชาวสี และการ์เมน (2003) ที่พบว่า นักเรียน ที่พบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในสังคมมีความสัมพันธ์ทางตรงกับพฤติกรรมก้าวร้าว

ความรุนแรงในชุมชนมีอิทธิพลทางตรงต่ออาการซึมเศร้า โดยส่วนใหญ่ในทิศทางบวก แสดงว่า นักเรียน ขั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่พบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในชุมชนบ่อย ๆ หรือพบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงที่กระทบกระเทือนจิตใจมากขึ้นเท่าใด จะมีอาการซึมเศร้ามากขึ้นเท่านั้น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีปัญญาณิยม (Cognitive Theory) ของเบนค (1967) อธิบายว่า อารมณ์และพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ โดยการทำงานของกระบวนการทางปัญญา คือ เมื่อบุคคลรับสิ่งเร้าเข้าไป กระบวนการทางปัญญาจะรับรู้และแปลความสิ่งเร้าที่เข้ามา ทำให้บุคคลแสดงอารมณ์และพฤติกรรมต่อสิ่งเร้านั้น ๆ อารมณ์และพฤติกรรมนั้น ๆ จะมีอิทธิพลย้อนกลับต่อกระบวนการทางปัญญา ความรู้สึก และความคิดมีความสัมพันธ์ต่อกัน และมักจะเสริมแรงซึ่งกันและกัน จึงเป็นผลทำให้เกิดความบกพร่องทางอารมณ์และความคิดมากยิ่งขึ้น ซึ่งองค์ประกอบพื้นฐานของภาวะซึมเศร้าเกิดจากประสบการณ์ครั้งแรก ๆ ของชีวิต ทำให้บุคคลเกิดการประมวลเรื่องราว หรือสร้างໂโครงสร้างความคิดเกี่ยวกับตนของและโลก ภายหลังประมวลเรื่องราวเหล่านั้น จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ การประเมินค่าสิ่งเร้า และการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ความสามารถในการคาดการณ์สิ่งผลลัพธ์จากสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่มีผลกระทบ และการแสดงความรู้สึกของแต่ละคนขึ้นอยู่กับการได้รับความช่วยเหลือ และความสามารถของตนที่จะทำหน้าที่อย่างปกติ ซึ่งบุคคลที่เกิดภาวะซึมเศร้ามักจะพนักกับประสบการณ์ที่เจ็บปวด ประสบกับปัญหาทางอารมณ์ ไม่สามารถปรับตัวได้ จึงประมวลเรื่องราวที่ผิดพลาด หรือบิดเบือนจากความเป็นจริงสะสมมาเรื่อย ๆ เกิดความเสียสมดุลของการพัฒนา โครงสร้างทางความคิด ซึ่งโครงสร้างทางความคิดนี้ทำให้บุคคลนั้นเรียนรู้ว่า ตนเองไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขเหตุการณ์นั้นได้ ต่อมามีบุคคลประสบภาวะวิกฤตในชีวิต ประกอบกับการประมวลเรื่องราวที่ผิดพลาดในอดีตที่จะกระตุ้นให้ออนบุคคลนั้นให้เกิดความคิดอัตโนมัติทางลบ ยังผลให้เกิดภาวะซึมเศร้าตามมา ภาวะซึมเศร้า ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ความคิดอัตโนมัติด้านลบก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น เท่านั้น ทั้งความคิดและความรุนแรง แต่ความคิดที่เป็นเหตุผลกลับยิ่งลดลง เกิดอาการและการแสดงของภาวะซึมเศร้าทั้งทางด้านอารมณ์ ความคิด แรงจูงใจ ร่างกาย และพฤติกรรม ซึ่งจะเพิ่มมากขึ้นเป็นวงจรอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ

นอกจากนี้ในเด็กที่ครอบครัวแตกแยก บิดามารดาหย่าร้าง หรือบิดามารดาทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ บังคับของตนเอง มองชีวิตในเชิงลบ และมีอาการซึมเศร้าได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อังคณา ปริชาเมตตา และดวงใจ กสานติกุล (2541) ที่พบว่า สภาพครอบครัว ที่แตกแยก หรือสภาพครอบครัวที่มักทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ มีผลต่อความชุกของอารมณ์ซึมเศร้าของเด็กในครอบครัวนั้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อร พรรณ เมฆสุภะ (2542) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับภาวะซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญ คือ ปัจจัยด้านบิดา

นารดา สถานภาพการสมรสแบบห่างร้างหรือแยกกันอยู่ มีรายได้ต่ำ ระดับการศึกษาต่ำ ปัญหาสุขภาพ และบรรยายกาศภายในบ้านที่ไม่เป็นสุข สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กัลญา แก้วอินทร์ (2545) ที่พบว่า ปัญหาความเครียดในครอบครัว มีความสัมพันธ์เชิงลบกับภาวะซึมเศร้า และเป็นปัจจัยร่วมกันที่ทำนายการเกิดภาวะซึมเศร้าได้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชาวาสช์ และกอร์แมน (2003) ที่พบว่า นักเรียนที่พบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในสังคมมีความสัมพันธ์ทางตรงกับอาการซึมเศร้า

พฤติกรรมก้าววิ่งมีอิทธิพลทางตรงต่อความล้มเหลวทางการเรียน โดยส่งผลในทิศทางลบ แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีพฤติกรรมก้าววิ่งมากเท่าไร จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลงเท่านั้น สอดคล้องกับชไมพร ทวีศรี รังสรรค์ วรรณศ์ และ ชันต์ธาร ปุทุมานนท์ (2542) ที่พบว่ากลุ่มวัยรุ่นที่อยู่ในสถานศึกษาเด็กและเยาวชนเชียงใหม่ที่ต้องคิดจะทำความผิดด้านต่าง ๆ นั้น ส่วนใหญ่ มีระดับผลการเรียนต่ำ และเคยพบเห็นเหตุการณ์รุนแรงหรือผิดกฎหมาย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชาวาสช์ และกอร์แมน (2003) ที่พบว่า พฤติกรรมก้าววิ่งของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่มีคุณภาพ

อาการซึมเศร้ามีอิทธิพลทางตรงต่อความล้มเหลวทางการเรียน โดยส่งผลในทิศทางลบ แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีอาการซึมเศร้ารุนแรงมากเท่าไร จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลงเท่านั้น ซึ่ง เป็นไปตามทฤษฎีปัญญาณิยม (Cognitive Theory) ของเบ็ค (1967,1972) ที่อธิบายว่า อารมณ์และพฤติกรรมของบุคคลที่แตกต่างกัน เป็นผลมาจากการสร้างความคิดที่แตกต่างกันไปในแต่ละคน โครงการสร้างความคิดมีความสัมชั้นซึ่งกันที่เกี่ยวข้อง ทั้งองค์ประกอบทางจิตใจหรือต่อสถานการณ์เฉพาะ โดยโครงการสร้างความคิดจะเป็นตัวจัดกระทำ กับสถานการณ์หรือสิ่งร้าวต่าง ๆ ที่เข้ามาระบุ บังพลให้แต่ละบุคคลมีอารมณ์และพฤติกรรมโดยต้องสิ่งเร้าที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันออกไป ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการสติปัญญาของบูรเนอร์ (1960) ที่อธิบายว่า การเจริญเติบโตทางสติปัญญา พัฒนาจากการตอบสนองสิ่งเร้าที่เพิ่มขึ้นจากสภาพธรรมชาติในลักษณะที่เป็นอิสระ โดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เรียนรู้ และความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม โดยใช้การทำงานของกระบวนการทางปัญญาอย่างเป็นระบบ คือ เมื่อบุคคลรับสิ่งเร้าเข้าไป กระบวนการทางปัญญาจะรับรู้และเปลี่ยนความลิ่งเร้าที่เข้ามา ทำให้บุคคลแสดงอารมณ์และพฤติกรรมต่อสิ่งเร้านั้น ๆ อารมณ์และพฤติกรรม นั้น ๆ จะมีอิทธิพลย้อนกลับต่อกระบวนการทางปัญญา ความรู้สึก และความคิดมีความสัมพันธ์ต่อกันและมักจะเสริมแรงซึ่งกันและกัน

ดังนั้น เมื่อบุคคลไม่สามารถตอบสนองสิ่งเร้าในสภาพธรรมชาติ และปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ ก็จะทำให้การรับรู้บิดเบือนไปจากความเป็นจริง ซึ่งส่งผลต่อโครงสร้างความคิด อารมณ์ พฤติกรรม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุมาพร ตรังคสมบัติ และ ดุสิต ลิขันะพิชิตกุล (2539) ที่พบว่า เด็กที่มีอาการซึมเศร้าในระดับที่มีความสำคัญทางคลินิก และเด็กที่มีอาการซึมเศร้าในระดับรุนแรง มีผลการเรียนต่ำ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อังคณา ปริชาเมตตา และดวงใจ กาสาณติกุล (2541) ที่พบว่าระดับความซึมเศร้าและความชุกของอารมณ์ซึมเศร้า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สอดคล้องกับผล

การศึกษาของ อรพร摊 เมฆสุภ (2542) ที่พบว่า นักเรียนที่มีภาวะซึมเศร้าระดับที่มีความสำคัญทางคลินิก และภาวะซึมเศร้าในระดับรุนแรง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนต่ำ ลดคลื่นของกับผลการศึกษาของ กัลญา แก้วอินทร์ (2545) ที่พบว่า ผลการเรียนต่ำมีความสัมพันธ์กับภาวะซึมเศร้า และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชวาสซ์ และ กอร์เเมน (2003) ที่พบว่า อาการซึมเศร้าของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความล้มเหลวทางการเรียน

ผลการวิจัยที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานของตัวแปรที่อยู่ในโน้ตเดลความสัมพันธ์ เชิงสาเหตุอิทธิพลของ ความรุนแรงในชุมชนที่มีต่อความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความรุนแรงในชุมชนไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อความล้มเหลวทางการเรียน อาจเนื่องมาจากนักเรียน ที่ได้รับการอบรมสั่งสอน ได้รับรู้ถึงเจตคติ ได้เห็นพฤติกรรมที่เหมาะสม จากผู้ปกครอง จากครู จากกลุ่มเพื่อน หรือจากบุคคลอื่น ๆ ทำให้เกิดความโน้มเอียงต่อสิ่งที่ได้รับรู้ จึงไม่ทำพฤติกรรมเดิมแบบ ซึ่งสอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบบดูรา ที่อธิบายว่า พฤติกรรมของมนุษย์อาจเกิดจากการเลียนแบบ โดย กระบวนการต่าง ๆ 4 ประการ หนึ่งในสี่ประการนั้น คือ กระบวนการรูงูใจที่กล่าวว่า มนุษย์ไม่จำเป็นต้องแสดง พฤติกรรมทุกอย่างที่ตนเรียนรู้เสมอไป มนุษย์อาจเลือกเลียนแบบเฉพาะพฤติกรรมที่มีผลดีกับเขามากกว่า พฤติกรรมที่ให้โทษต่อเขา นอกจากนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะอยู่ในระดับสูงหรือระดับต่ำ ไม่ได้ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหรือปัจจัยเพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่ขึ้นอยู่กับหลายองค์ประกอบหลายปัจจัย ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิจัยของ วัชรา จรุณผล (2550) ที่พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ บรรยายกาศ ในชั้นเรียน คุณภาพการสอน ความรู้พื้นฐานเดิม แรงจูงใจ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะอยู่ในระดับสูงหรือระดับต่ำ ไม่ได้ ขึ้นอยู่กับความรุนแรงในชุมชน ความรุนแรงในชุมชนจึงไม่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุโดยตรง นั่นคือ ความรุนแรงในชุมชนเป็นสาเหตุ โดยตรงที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวหรือเกิดอาการซึมเศร้ามากขึ้น ซึ่งทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวและการซึมเศร้านี้ เป็นสาเหตุโดยตรงที่ทำให้เกิดความล้มเหลวทางการเรียน จึงกล่าว ได้ว่า ความรุนแรงในชุมชนมีความสัมพันธ์ โดยอ้อมกับความล้มเหลวทางการเรียน โดยผ่านพฤติกรรมก้าวร้าว หรืออาการซึมเศร้า

ข้อเสนอแนะ

การนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีสาเหตุเกิด จากพฤติกรรมก้าวร้าว และอาการซึมเศร้า ซึ่งเป็นปัจจัยภายในตัวนักเรียนเอง ที่มีสาเหตุมาจากการรุนแรงใน ชุมชน ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องควรป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมด้านลบที่จะส่งผลต่อความล้มเหลวทางการเรียน ดังนี้

1. ความรุนแรงในชุมชนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น ในขั้นแรก จึงจำเป็นต้อง แก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้ลดน้อยลงก่อน ซึ่งทุกฝ่ายต้องทราบก่อนว่า การแสดงความรุนแรงใน

รูปแบบใดก็ตาม ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว จึงต้องใช้ความรุนแรงให้น้อยลง หรือเลิกใช้ความรุนแรง และต้องร่วมมือกันทั้งบ้าน โรงเรียน และชุมชน โดยต้องเป็นแบบอย่างที่ดี พร้อมกับต้องปลูกฝัง กล่อมเกลา ส่งเสริมให้นักเรียนมีลักษณะนิสัย มีบุคลิกภาพ มีพฤติกรรมที่เหมาะสม มีเหตุมีผล ซึ่งจะทำให้นักเรียนรับรู้ เรียนรู้สภาพสังคมแวดล้อม ได้อย่างมีเหตุผลมากขึ้น และเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวน้อยลง รับรู้สภาพแวดล้อมอย่างเป็นเหตุ เป็นผลมากขึ้น ก็จะส่งผลด้านบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ความรุนแรงในชุมชนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่ออาการซึมเศร้า และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้ เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น ขั้นแรก จึงจำเป็นต้องลดอาการซึมเศร้าของนักเรียนให้ลดน้อยลงก่อน โดยบิดามารดา ครู อาจารย์ และบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักเรียน ต้องช่วยกันหาสาเหตุของอาการซึมเศร้าให้ได้ พร้อมทั้งสอนวิธีการคิดแบบมีเหตุมีผล วิธีการคิดทางบวก และเมื่อนักเรียนไม่มีอาการซึมเศร้า ความหดหู่ ความห้อแท้สิ้นหวังหมดไป ความสนใจในสภาพแวดล้อมรอบตัวจะเพิ่มมากขึ้น ก็จะส่งผลด้านบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การทำวิจัยต่อไป

1. การทำวิจัยกับนักเรียนในระดับชั้นอนุบาล ๑ เช่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ หรือในระดับชั้นปีก่อนศึกษาปีที่ ๔ เพื่อครูอาจารย์จะได้นำผลการวิจัยไปติดตามและดูแลนักเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว หรืออาการซึมเศร้าของนักเรียนได้อย่างต่อเนื่อง และนำไปใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนการสอน ซึ่งจะส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน โดยตรง

2. การทำวิจัยโดยศึกษาในพื้นที่ที่มีเยาวชนก่อคดีอาชญากรรมจำนวนมาก เพื่อตรวจสอบสาเหตุของความล้มเหลวทางการเรียนว่าเกิดจากความรุนแรงในชุมชนหรือไม่

3. การทำวิจัยโดยนำตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงและคาดว่าจะส่งผลต่อความล้มเหลวทางการเรียน เช่น การถูกละเมิดที่มีความรุนแรง เกมที่มีความรุนแรง หรือสื่อโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงเป็นต้น เพื่อพัฒนาโมเดลต่อไป

4. การทำวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาเจาะลึกในพื้นที่ที่มีความรุนแรงสูงว่า ความรุนแรงเกี่ยวข้องกับความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนหรือไม่

เอกสารอ้างอิง

กัลยา แก้วอ่อนทร์. (2545). ภาวะซึมเศร้าและปัญหาพฤติกรรมในเด็กวัยรุ่นชั้นมัธยมต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชา สุขภาพจิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไนพร ทวิชศรี รังสรรค์ วรรณ์ และ ชัยนาร์ชร ปทุมานันท์. (2542). ลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความรุนแรงและการกระทำความผิดในวัยรุ่นและเยาวชน. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย. 7(2), 101-110.

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2545). “เรื่องราว” ของความรุนแรงในสังคมไทย: ผ่าหันศพ พ่อ娘ลูก และอื่นๆ อีกมาก.

รัฐศาสตร์สาร, 23(3), 130-160.

ชัยวัฒน์ สถาปานนท์. (2539). ความรุนแรงในสังคมไทย. รัฐศาสตร์สาร, 19(3), 6-15.

ชื่นฤทธิ์ กาญจนะจิตรา กฤตยา อาชวนิจกุล และวาราสา อิ่มเอม. (2542). ความรุนแรงต่อผู้หญิง: ปัญหาที่ซึ้งซ่อนเร้น.

ประชากรและการพัฒนา, ปีที่ 19 (ฉบับที่ 6), 1-2.

ดวงใจ สถานติกุล. (2538). ตำราจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). ไม่เคลลิสเรล: สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นันทพันธ์ ชินคำประเสริฐ. (2546). รายงานวิจัยเรื่องการพัฒนาระบบฐานข้อมูลและสังเคราะห์งานวิจัยด้านความรุนแรงในสังคมไทย. กรุงเทพฯ: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ.

รัตโนทัย พลับรุ๊กการ. (2539). ความก้าวหน้ารุนแรงในสังคมปัจจุบัน. วารสารสาธารณสุขศาสตร์, 26(3), 206-209.

วัชรา จรุญผล. (2550). การวิเคราะห์พุทธคัณของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารวิจัยและวัสดุการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา, 5(1), 18-32.

วีรนุช ปิณฑวนิช. (2547). ทำไม่ยิ่งปฏิรูปผลการเรียนยิ่งตกต่ำ. สารปฏิรูป, 7(77), 12-17.

ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเจตต์ และสุรพล ปชานวนิช. (2538). แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศันสนีย์ นัตรคุปต์. (2545). สิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้สร้างสมองเด็กให้คล่องไฉล่ย์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ครุสภากาชาดพร้าว.

สยามทักษิณ. (2547, 18 มิถุนายน). ผลวิจัยไอคิวเด็กไทย ต่ำกว่ามาตรฐาน 66%. มติชนรายวัน.

สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ. (2545). วิจัยพบเด็กไทยไอคิวต่ำ ใกล้ปัญญาทึบ กระตุกรู้เรื่องแก่ใจ. วันที่ค้นข้อมูล 16 สิงหาคม 2549, เข้าถึงได้จาก <http://www.nrct.net/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=51>

สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2545). ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา 2545. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

สุขภาพจิต. (2545). ความรุนแรงในครอบครัว. วันที่ค้นข้อมูล 21 สิงหาคม 2549, เข้าถึงได้จาก http://www.thaimental.com/article_htdocs/article_detail.asp?number=302

อรพรรณ เมธสุภะ. (2542). ภาวะซึมเศร้าของเด็กนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. วชิรเวชสาร, 43(2), 85-92.

องคณา บริชาม์ตตา และดวงใจ สถานติกุล. (2541). การรับรู้ของผู้ปกครองที่มีต่อภาวะซึมเศร้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และโรงเรียนพุทธจักรวิทยา. ใน หนังสือประชุมวิชาการประจำปี 2541 ราชวิทยาลัยจิตแพทย์และสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย (หน้า 18). กรุงเทพฯ: แพทยสมาคมแห่งประเทศไทย.

อำนาจ สุจามพัน. (2542 ก). ความรุนแรงในบ้าน. ใน ไพรัตน์ พฤกษาดิคุณการ (บรรณาธิการ), จิตเวชศาสตร์สำหรับประชาชน (หน้า 23-24). เชียงใหม่: โรงพิมพ์นันทพันธ์.

- อุดมศิลป์ ศรีแสงงาม. (2542). ความรุนแรงในสังคม: แนวทางแก้ไข. รายงานการประชุมวิชาการสุขภาพจิต ปี 2542 เรื่อง ความรุนแรงในสังคม: ทางออกอย่างไร. (หน้า 11-21). นนทบุรี: วงศ์กมลโปรดักชั่น.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ และดุสิต ลิขนະพิชิตกุล. (2539). ภาวะซึมเศร้าในเด็กนักเรียนมัธยมต้นในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*, 41(กรกฎาคม 2539), 162-173.
- อุมากรณ์ ภัทรวนิชย์. (2549). การถูกผ่าตาย: ภาพสะท้อนความรุนแรงในสังคมไทย. *ประชากรและการพัฒนา*, 26 (6), 7.
- Bandura, A. (1977). *Social Learning theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Bandura, A. (1986). *A Social Cognitive theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Beck, A. T. (1967). *Depression: Clinical, experimental, and theoretical aspects*. New York: Harper & Row.
- Beck, A. T. (1972). Cognition, anxiety, and psychological disorder, In Spielberger, C.D.(ed.). *Anxiety, current trends in theory and research volume 2*. New York: Academic Press: 343-354.
- Berkowitz, L. (1983). Aversively stimulated aggressive: Some parallels and difference in resources in research with animals and human. *American Psychologist*, 38, 1135.
- Mason, G. (2002). *The Spectacle of Violence Homophobia, Gender and Knowledge*. London and New York: Routledge.
- Schwartz, D., & Gorman, A. H. (2003). *Community violence exposure and children's academic functioning*. *Journal of Educational Psychology*, 95(1), 163-173.